

znává, kdo jest majitelem a provozovatelem jízdy silostrojem, ručení jest tu všeobecné, vyloučení řidičů vojenských má za následek výhradné ručení vojenské správy. Avšak nešlo ani o výhradný výkon výsostní moci státní, neboť jízda měla jen účel čistě hospodářský, by se jí totiž dopravili účastníci velitelského kursu na místo cvičení. Jízda ta nemusila býti výhradně vykonána silostrojem a netvořila podstatnou součást onoho cvičení, nýbrž dala se jen v zájmu dopravy ze cvičení. To není výkon výsostní moci státní. Odvolání se na §§ 3 a 8 aut. zák. má význam jen pro otázku zavinění, která jest rozřešena trestním rozsudkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Vývody dovolání po právní stránce se odkazují na rozhodnutí čís. 11402 Sb. n. s., v němž bylo blíže vyloženo, že při ustanovení § 1 odst. 2 autom. zák. bylo zákonodárcovým úmyslem vyloučiti vojenské osoby jako řidiče, řídily-li jízdný silostroj ve výkonu své služby, z ručení vůbec, poněvadž stát sám poskytuje osobám poškozeným provozováním vojenského silostroje, řízeného vojákem, dostatečnou záruku za náhradu způsobené škody, jak jest uvedena v § 1 odst. 1 autom. zákona. Na tom nemění nic, že šlo v souzeném případě o srážku dvou silostrojů, a že případ jest posuzovati vzhledem k ustanovení odst. 3 § 3 autom. zák. podle předpisů práva občanského. Zavinění vojenského řidiče, jehož vojenská správa k řízení vojenského auta použila, bylo prokázáno a jest proto její ručení podle § 8 autom. zákona odůvodněno. Rozhodnutí čís. 10384 Sb. n. s., na něž poukazuje dovolatel, se nehodí na souzenou věc, neboť jeho skutkový a právní základ byl zcela jiný.

Čís. 14882.

K § 46 (2) nesp. říz.

S hlediska nezákonnosti nelze přezkoumati úsudek soudu, zda firmy se od sebe zřetelně odlišují.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1936, R I 1391/35.)

N i ž š í s o u d y neuznaly souhlasně, že by povolenou změnou firmy, již se cítila dotčena stěžující si firma, byl dotčen předpis čl. 20 obch. zák., usoudivše srovnáním znění obou firem, že se navzájem tak rozlišují, že záměna není možná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurent napadá souhlasná usnesení nižších soudů z důvodu nezákonnosti (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.) a sice pro porušení

základních ustanovení obchodního a společenstevního zákona o znění a přípustnosti firem (čl. 20 obch. zák. a § 4 druž. zák.). V tom směru vytýká napadenému usnesení nesprávný závěr, že by tu bylo zřetelné rozlišení nového znění firmy od znění starší firmy stěžovatelovy v témže místě. Výtka nezákonnosti není opodstatněna. Otázka zřetelného rozlišování firem v témže místě dle čl. 20 obch. zák. je věcí úvahy soudu rejstříkového dle povahy případu. Jestliže rekursní soud výkladem nezkráceného znění obou firem v úvahu tu přicházejících nejen co do hlavního označení, nýbrž i co do přídavek firmy dospěl k úsudku, že obě firmy se zřetelně od sebe odlišují, nelze tu mluvit o nezákonnosti, poněvadž úsudek tento se nepřičií jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ použito (čl. V. zákona č. 251/1934 Sb. z. a n.).

Čís. 14883.

Mají-li manželé domovskou příslušnost v obci na Slovensku, jest nárok manželky na placení výživného posouditi podle práva platného na Slovensku.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1936, Rv I 1526/35.)

Žalobkyně, jež žije fakticky odděleně od svého muže (žalovaného), domáhá se na něm placení výživného, tvrdíc, že jí znemožnil manželské spoluzití a že žije s jinou ženou. Obo manželé mají domovskou příslušnost na Slovensku. Žaloba byla podána u krajského soudu v Čechách, v jehož obvodě má nyní žalovaný bydliště. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, vzavše za prokázáno, že žaloba žalovaného, dříve již podaná o rozluku manželství z důvodu zlomyslného opuštění, byla pravoplatně zamítnuta proto, že žalovaná (v tehdejší sporu) důvodně opustila společnou domácnost, poněvadž žalobce udržoval styky s cizími ženami.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud musil nejprve z úřadu zabývat se otázkou, podle kterého práva spor tento jest rozsouditi, přes to, že nižší soudy učinily tak bez námitek stran podle práva platného v zemi České a Moravsko-slezské, ačkoliv jedná se o manžele s posledním společným bydlištěm na Slovensku, kde žalobkyně dosud bydlí. V platném právním řádu není výslovného předpisu o tom, kterého práva nutno pro podobný případ použití a ani kolísání normy (§§ 4, 34 až 38 obč. zák.), kterých analogicky používá se v praxi (srovnej rozh. č. 9912 Sb. n. s. poslední odstavec důvodů) i při rozhodování o kolísání práva mezimístního, nedávají na otázku tuto odpovědi, a nutno proto použití podle § 7 obč.